

Alles bleef stil. Een tweede langgerekt „Cilia!” galmde over de heide; niets antwoordde, maar onverwachts, van achter een der nabijstaande hutten, sprong, als eene wilde geit, een opgeschoten meisje van 14 tot 16 jaar oud, gevolgd door een soort schapershond. Barrevoets sprong zij over struiken, heidegroen en biezen met de volkomenste onverschilligheid of haar zeer kort rokje al of niet hare knieën onbedekt liet. Zij had een gebloemd katoenen kindermutseken op en haar goudblond haar hing in twee lange blessen van weerskanten haar bleek, regelmatig gezichtje. Licht hijgend stond zij stil naast de vrouw die haar geroepen had en haar nu met zachtere stem vroeg:

— Cilia, wilt ge een stutte*) hebben?

Het meisje zag haar aan met wijde blauwe oogen achter welke niets scheen te leven, knikkebolde en vertrok haar fijn besneden mond tot een schuinen glimlach, terwijl ze herhaalde: Stutte . . . stutte en zij sloeg met een wilgentakje, dat ze in de hand hield op haar eigen aangezicht. Met langzame beweging richtte de vrouw zich op en zei, kortweg:

— Allega! †)

Cilia volgde haar in huis, altijd met het twijgje op haar gezicht slaande. Eensklaps werd zij den priester gewaar. Zij bleef staan; hare leden werden als stokstijf, met opengespalkte oogen en mond, de hand met het takje naar hem uitgestrekt stond zij als verlamd.

De vrouw zag den priester aan als wilde zij zeggen:

— Eh! wel, wat had ik u gezegd?

Hij deed een stap vooruit, met een santje, dat hij intusschen uit zijn brevier gehaald had, en de hand vooruitstekend en begon:

— Kom, Cilia, mijn zoete kind. . . .

Maar Cilia, dook ineen van schrik, blies als eene woedende kat hem naar het hoofd, en, zich schielijk omkeerend, deed zij een sprong over den hoop bezemhout heen en liep de heide in, recht voor zich uit, met Kadet, den hond, op de hielen.

De priester schudde het hoofd, geërgerd:

— Zij is als eene bezetene, zei hij; gij zoudt haar moeten doen „belezen” vrouw, dat is uw plicht.

— Wat belijft u, mijnheer de onderpastoor? sprak eene zware stem, en een forsche groote man stond, ietwat gebogen, in het deurgat naar binnen te zien; met eene honende uitdrukking op 't gelaat, nam hij den priester op van top tot teen.

— Ik wil hebben dat ge dat arme schaap met ruste laat, hoort ge, en hoe minder gij hier komt hoe liever. . . . Ge weet wel dat ze „simpel” is, en al uwe belezingen kunnen daar niets aan veranderen, zei hij ruw.

— Maar Sies Roovers, man, laat ons eens probeeren, drong de geestelijke met zachtheid aan. . . .

*) Boterham.

†) Kom mede.